

Verslag Internationale Citroën C6 weekend in Ieper

Op vrijdag, 14 september 2018 druppelden de 21 deelnemers van het Citroën C6 gezelschap binnen bij het Mercure hotel in Roeselare voor de Internationale meeting “The Great War 1914-1918”.

Bovendien konden we ook tien deelnemers uit de diverse buitenlanden begroeten. Het werd een plezierig weerzien en 'n gezellig samenzijn.

Bij de briefing ontvingen de deelnemers een fraaie C6 post-map in de vorm van een schoudertas mét daarop een afgebeelde C6 met daarin, naast alle gegevens, brochures en route beschrijvingen, ook een flesje wijn en water voor onderweg.

Heel goed en leuk idee, zodat men goed geïnformeerd aan het weekend kon beginnen.

Het eerste onderdeel van het programma was een bezoek aan het Kasteel van Rumbeke, niet ver van het hotel gelegen, maar door de diverse wegwerkzaamheden aan de randweg moest een omweg gemaakt worden naar het kasteel.

Alle Citroëns werden keurig geparkeerd voor het kasteel en in het naastgelegen koetshuis was koffie geserveerd.

Het kasteel en de expositie zijn de moeite waard, maar ook de film (op de zolder van het kasteel) over het dagelijkse leven van Koning Albert 1 in die dagen en zijn (vergeefse) pogingen om tot vrede te komen en een einde te maken aan de gevechten, gaven ons een andere visie.

Na de koffie reden we terug naar het Hotel voor ons “happy hour”. Aansluitend een heerlijk diner en natuurlijk plezierig natafelen en bijkletsen in de bar.

Zaterdag, 15 september 2018.

's Morgens om 10.30 uur was de briefing voor een drukke dag in Ieper. Eerst een mooie rit via het dorpje Stade, Vijfwegen en Koekuit naar Langemark.

De route ging over een prachtig en heel vredig landschap, we hadden prachtig weer en het is onvoorstelbaar dat we reden op en over frontlijnen en de modder slagvelden van weleer ! Het is onmogelijk voor te stellen dat hier, in dit prachtige landschap, zo'n verwoesting is geweest.

In Langemark bezochten we het daar gelegen Duitse militaire kerkhof.

De begraafplaats is heel goed verzorgd maar sober en triest met een zwaar rechthoekig toegangsgebouw.

Daarachter ligt het Alter Friedhof, het eerste deel van de begraafplaats, waar 10.100 gesneuvelden liggen, waarvan er ruim 'slechts' 6.300 geïdentificeerd konden worden.

Middenin ligt het kameradengraf, waarin bijna 25.000 niet geïdentificeerde soldaten werden begraven.

Daaromheen staan blokken met de namen van bijna 17.000 soldaten.

Het noordelijk deel van de begraafplaats, het Einbettungsfriedhof Nord, is iets hoger gelegen en telt nog eens ruim 9.000 geïdentificeerde soldaten.

Achteraan staat een beeldengroep van Emil Krieger, dat vier treurende soldaten voorstelt.

Triest en vol ongeloof, dat is het gevoel wat men krijgt bij het zien van de gevolgen van oorlog. We reden door, nog steeds over de slagvelden van die tijd, naar het Britse militaire begraafplaats "Tyne Cot", even voorbij Zonnebeke gelegen.

Een groot kerkhof met veelal witte natuurstenen kruisen en mooie monumenten. Het geeft een totaal ander beeld dan het Duitse kerkhof maar wel even triest en ongelofelijk, hoeveel soldaten ook hier werden opgeofferd voor een zinloze oorlog, maar toch anders.

We komen op het kerkhof via de halfcirkelvormige Tyne Cot Memorial met de namen van 33.783 vermiste Britse soldaten en, in een afzonderlijke apsis, nog eens 1.176 vermiste Nieuw-Zeelanders.

(In totaal zijn ca. 90.000 Britten niet meer terug gevonden kunnen worden. De namen van ruim 54.896 mannen werden vastgelegd in de Menenpoort; door gebrek aan ruimte, werden de overigen hier, in Tyne Cot gememoreerd, zoals beschreven).

Aan elk uiteinde van de Memorialmuur staat een paviljoen. Centraal op het terrein bevindt zich het Cross of Sacrifice, gebouwd boven op een bunker die vóór de verovering als Duitse commandopost dienstdeed.

De Stone of Remembrance staat achteraan, tussen de Memorial of the missing en het Cross of Sacrifice.

Aan de buitenzijde van de ingang hangen 3 gedenkplaten in Nederlands, Frans en Engels. Deze vermelden de tekst: "Deze grond werd voor eeuwig door de Belgische bevolking aan de geallieerde troepen geschonken, uit dankbaarheid voor hun inzet".

Er liggen 11.957 doden begraven, waarvan 8.369 niet meer geïdentificeerd konden worden.

De meesten van ons viel het grote verschil op tussen beide begraafplaatsen.

Sommigen schrijven dit toe aan het verschil tussen 'de winnende' en de 'verliezende' partij, waarbij Tyne Cot de indruk van 'triomf' lijkt te vestigen.

Waarschijnlijk is het grootste verschil gelegen in de keuze van de steen die gebruikt is en die bij de Duitse

begraafplaatsen vooral somber van kleur is.

Stil en ontdaan reden we door naar het vlakbij gelegen kasteeldomein Zonnebeke in Zonnebeke, waar het Memorialmuseum Passchendaele 1917 gevestigd is.

Daar was de koffie klaar en hoewel het erg druk was in het nabijgelegen restaurant, werden we snel geholpen. Aansluitend hebben we het museum bezocht.

Het museum is gevestigd in een Engels aan – doend landhuis op een heel groot landgoed. In het groot herenhuis is het museum gevestigd met daarom heen gebouwen en

kunst – werken waarin het verhaal van de Slag om Passendaele wordt verteld.

Zeer imposant zijn de nagebouwde loopgraven en verdedigingswerken zoals het was in 1917. De rondleiding duurt ruim 2 ½ uur en is zeer indrukwekkend.

Heel beklemmend is de rondgang door het ondergrondse gangenstelsel van loopgraven en krijgt men een beeld van de situatie onder het front.

Vooraf door de geluiden die voortdurend de inslagen van granaten, het gefluit van kogels en andere projectielen lieten horen.

Benauwend, en te bedenken dat duizenden jonge mannen jaren moesten doorbrengen in deze verstikkende omgeving.

De reconstructies zijn heel goed nagebouwd maar de werkelijke ellende is niet te reconstrueren : de stank, de herrie, de luizen, de rat – ten en de uitzichtloosheid...

Bovenstaande foto's zijn maar een heel klein stukje van de loopgraven en de nabootsing daarvan. Een bijzonder indringend gebeuren en zeer de moeite waard.

Na het bezoek aan het museum vertrokken we richting stad Ieper en, voor zover mogelijk, zijn we in een colonne onder de Menenpoort doorgereden, en zo het centrum van Ieper binnen. Over de Grote markt, langs de imposante Lakenhal, langs de grote kerk, reden we zo naar onze parkeerplaats. Van daaruit liepen we over de Grote markt naar de volgende bestemming: restaurant L'atelier.

Er was wel wat weinig tijd om de Lakenhal goed te bezichtigen, maar een blik in de schitterende – de gerestaureerde hal spreekt boekdelen. Zeker als men het heden vergelijkt met de situatie in 1917 zoals op de onderstaande foto's is te zien.

De foto van 1919 is van links naar rechts genomen en laat de kapot geschoten Lakenhal en Belfort zien, de foto van heden is van rechts naar links genomen met een prachtige restauratie van het schitterende Belfort.

Na een heerlijke hap in dit restaurant maar vooral met verhalen over de Eerste Wereldoorlog, waaruit duidelijk bleek dat de deelnemers erg geïnteresseerd zijn in de geschiedenis daarvan, vertrokken we richting Menenpoort voor het dagelijks ritueel van de Last Post.

Hier in Ieper wordt elke dag om 20.00 uur de Last Post geblazen onder de Menenpoort door de leden van de Last Post Association, als eerbetoon aan hen die sneuvelden in deze oorlog.

De Menenpoort is een Brits initiatief en kwam gereed in 1927 en sinds 1928 wordt *elke* dag dit eerbetoon gebracht. De enige onderbreking was tijdens de Duitse bezetting van Ieper tussen mei 1940 en 6 september 1944.

Het is een zeer indrukwekkend en emotioneel gebeuren.

Voor ons een mooie afsluiting van deze dag vol indrukken van deze oorlog.

Inmiddels was het avond ge – worden en liepen we rustig terug over de Grote Markt naar onze voitures en terug naar het hotel.

Natuurlijk moest er aan de bar nog worden nagekaard tot in de kleine uurtjes.

Op zondag 16 september werd de terugreis aangevangen met ‘n rit naar Edegem, onder de rook van Antwerpen.

Dat ging niet altijd even gemakkelijk. Precies op deze 16^e september was in België een autoloze zondag ingesteld!

Hierdoor ontstonden vele omleidingen, wegversperringen en vertragingen. Daarbij was de route via de “oude” Rijkswegen, de RN route, gekozen en dat was niet de beste keus. Want de Belgen hebben “Lintbebouwing” (zoals wij dat noemen) tot een kunst verheven. Bovendien werd door sommigen ervaren dat gemeentelijke aanwijzingen uiteindelijk op niets uitliepen en men noodgedwongen weer een andere route moest gaan uitvinden...

Daarom was het onmogelijk om binnen de aangegeven tijd op het adres Brasserie “Hof ter Linden” in Edegem te zijn.

Gelukkig kwam druppelsgewijs toch iedereen binnen en kon het weekend genoeglijk worden afgesloten onder het genot van een hapje en een drankje.

Heel gezellig en plezierig, maar ook vol indrukken over de 1e Wereldoorlog, ging iedereen via de Ring Antwerpen weer naar huis.

En opnieuw kon een Internationaal Citroën C6 weekend met prachtig zonnig weer, geslaagd worden genoemd, al ging het allemaal weer veel te snel voorbij...

